

N° 4.

Jak. Juteinin

Pientä

Piirroksia.

Wiipurissa.

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur;

G. REIN.

Piirroksia

Kirkon Aisoissa.

Kirkolle.

Kosta sielun faillystä
elämässä etsitään,
tässä hengen herätystä,
pyhitystä pyhdetään.

Kirkon oven päälle.

Tämän kautta kuljestellen
kulje aina ajatellen
kuinga laimaa tavataan,
armon ovi avataan.

Saarna-töskille.

Sana suuren Jumalan,
valo tiellä tuonelan,
järjälle on johdatus;
toivollemme todistus.

Alttarille.

Minä armon alttarilla
uhrina on uskomilla
hyvä hengen parannus,
puhdas, pyhä maellus.

Kirkon kello.

Minä kutsun, kuolemaisiet,
teitä Herran temppeliin;
huojennusta, huolemaisiet,
siellä saatte sydämiin.

Kalmiston portin päälle.

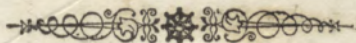
Siunattu on tämä tie,
rauhan majoin maalda wie.

Sauta.

Armosta alkawat elämän retket,
haudassa hukkuvat huolemme hetket;
tuskan ja tuonelan erona meillä
waaksalla wäli on mitattu heillä.

Muisto-merkki.

Mies on mennyt manalaan,
mutta työnsä muistetaan,
joita maassa mainitaan.

Sauta Piirroksia.

Nyt riennän riemuksesi
maikalle maailmasta
ja tulen turvaisesti
armosta awarasta
autuutta alkamaan.

Pautoinensa lahowainen
ruumis maassa raukenee,
fielu siitä muuttawainen
Eurojan luoksi lähenee.

Ottakat wastahan kutsumus warhain,
koska on aika ja parannus parhain.

Kautta kuolon sulkewaisen,
waiwat wasta sulkewaisen
hengen paulat päästetään,
koska päiwät päätetään.

Ruumis-rautka riutuvainen
käsketty on kärsimään,
mutta Herran heimolainen,
sielu palkan perimään.

Toivolla kärsivä kuoleman voittaa,
armongin auringo toivossa koittaa.

Kulkewainen kuolemaan!
wiivy tässä, tutki tätä,
tähän loppui tustan hätä;
hauta tie on tuonelaan.

Jyvän maassa murtuvaisen
itu jälle ilmestyy,
ruumihingin ruupuvaisen
hengi vielä wirkistyy.

Isän tykö itäwoiten
hengi harras halajaa,
kiittäwänä kipinöiden
Luojan luoksi palajaa.

Waiikka ruumis wäsywäinen
mullan luoksi muutetaan,
tyllä sielu säilywäinen
armohonsa autetaan.

Koska kuolo voitetaan,
luonnon laina maksetaan,
kohta Herra herättää
sielun ja sen säilyttää.

Herran on kullakin nuoronsa tuolla,
kuitengin toivotu firikkaus tuolla
kuoleman takana kuumoittaa,
ihanan elämän ilmoittaa.

Pakastuva lapsukainen
ombi Herran heimolainen,
jonga kuolo jouduttaa,
tasaisesti taluttaa
ilon pyhän perimään,
Euojan luona elämään.

Pappi on lewossa löytänyt onnen,
tawannut taiwaan,
joka on joutunut käjillä kuolon
hetmasta hantaan.

Nine maasta alkawainen
mullaksī on murtuwainen;
mutta sielu siirretään
elämästä elämään.

Sielun kehä siirrettiin,
muldahan nyt muutettiin.
Keweänä kestä maa,
kussa kukin lewon saa.

Ei synny syhtä huolemaan,
kuin ehdin minä kuolemaan;
näin wasta voitin waiwat,
nyt raajat rauhan saiwat.

Käsky tullut tuonelasta
ferran täällä täytetään,
matkustellen maailmasta
huolen hetket heitetään,
koska armon amaruutta
taiwahasta tarjotaan,
että eloakin uutta,
toista vielä toiwotaan.

Näki vielä waiwan alla
ombi taiwas toiwowalla ;
sillä sielu menestyy,
ilo sille ilmestyy.

Elon toisen toiwowainen
sielu sinne saatettiin,
ruumis-rautka ruupuwainen
laksohonsa laitettiin.

Sinun muuttos ilon maille
teki meillä majan waille,
tuotti tustan sydämiin
riemuta nyt riutuwiin.

Ystäwäni ! ylllyttellen
itkewäinen ilman alla,
älä huole huokaellen
waellusta wainajalla,
ettän olen erilleni
sinun luoldas luopuneena ;
sillä nyt on sielulleni
armon owi auenneena.

Jos hengen walossa waelletaan,
kuin kuolon tutsumus sielulle suodaan,
niin Herran helmahan se sitte tuodaan,
engelin luwana fuljetetaan.

Pappi ! lahja Paupiaalda,
matkustaissas täldä maalda
yksi engeli enemmän
saapi liittonsa likemmän
Isän kanssa iäifesti
suojeleduna sulloifesti.

Murheessa olen murtunut,
wainoissa kuollen waipunut;
nyt, Herra! niistä päästit
ja sielun rauhan säästit.

Kuin kuolemahan suljetaan,
niin silmät sitte suljetaan;
waan toivo warjot poistaa
ja lohdutusta loistaa.

Tundeneena tuskan tulda
ruumis-raukka ombi mulda;
waan elo toinen wakkenee,
armosta taiwas aukenee.

Waikendet näin nyt wasta
wainajalda voitettiin,
sielu, tuotu taiwahasta,
sinne jälle siirrettiin.

Kyllä kaikki maasta saatu
maaksi jälle muutellaan;
sillä se on luonnon laatu;
mutta sielu suojellaan.

